

RAFFAI SAROLTA

Láncban és lakatban

*Be vagyok hát kerítve, fogva-fonva,
mint a kövek árnyéka, puszta függvény —
régen kimért kistávok törpe foglya.*

*Így volt kezdettől. És mindvégig így lesz.
Negyven év kellett a fölismeréshez.
Önáltatásom — a négy évtizednyi
egyszerre tudott megtagadni merni.*

*Be vagyunk mi kerítve irgalmatlan.
A fogak között megszárt szép szavakban
a nyüszítések felhangjai sírnak
hordván leghagyhatatlan kínjainkat,
ismervén dühödt kis félelmeinket —
szavak, szavak. Őriznek, s elveszítnek.*

*Jól tudom, jól: jegeces kövek árnya,
hogy kúszhatok hegylábától hegy aljába,
tömbtől a tömbig. Feltüremkedett
veszedelmek a völgybezárt felett
nem múlnak, vannak. Egyetlen öröklét.
S mindünk ölében hurcolja a kölykét,
megszülhetetlen — szabadulhatatlan:
láncban, lakatban — láncban és lakatban.*

*Kövecses gondok — múlhatatlanul.
S a mindenség a merev arcok láttán
se meg nem retten, se el nem borul.*

*S én — kölykeföltön, folyton reszketőn
ember voltomat csak addig hiszem,
amíg még van mit elveszitenem.*